

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **doc. JUDr. F. V., Ph. D.**
bytem H. 302, Ch.
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Černým
sídlem Slavičkova 2, Praha 6

proti

žalované: **Policejní akademie České republiky v Praze, IČO 48135445**
sídlem Lhotecká 559/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, č. j. PA-643-16/ČJ-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 13. 5. 2015, č. j. PA-643-16/ČJ-2015, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 41 026 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Filipa Černého, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá toho, aby soud vyslovil nicotnost, event. nezákonnost rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým se ruší vysokoškolský diplom č. 3 ze dne 27.6.2007 a dodatek k diplomu č. 3 z téhož dne, jímž byl žalobci v doktorském studijním programu bezpečnostně právní studia P6806, ve studijním oboru Policejní management a kriminalistika 6806V011 na Policejní akademii České republiky v Praze (dále též jen „PAČR“) udělen titul Ph.D., a to s účinky ode dne 27.6.2007.

Obsah žaloby

2. Žalobce předně uvedl, že žalobu předkládá z procesní opatrnosti, jelikož již podal i odvolání (žádost o přezkum) k nadřízenému správnímu orgánu žalované, kterým je, resp. může být, ve smyslu zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) Ministerstvo vnitra.
3. Žalobce následně shrnul dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že dne 30.10.2014 s ním bylo zahájeno správní řízení „o zrušení vysokoškolského doktorského diplomu a dodatku k diplomu“ č.j. PA-04223/14. Dne 3.12.2014 byl právní zástupce žalobce nahlédnout do spisu, přičemž seznal, že obsahem spisu je pouze jisté anonymní podání blíže neidentifikovaného K. H., který upozorňoval na nestandardní délku studia žalobce a dále některé dokumenty čistě formální povahy (např. doručení oznámení o zahájení řízení či ustanovení komise). Na základě tohoto úkonu však žalobci nebylo zřejmé, co je mu ze strany žalované vlastně kladeno za vinu a proč vůbec bylo samotné řízení zahájeno. Podle žalobce již v tomto stadiu bylo patrné, že žalovaná neměla dostatek důkazů pro zahájení daného řízení.
4. Dne 2.2.2015 byl právní zástupce žalobce telefonicky vyzván Mgr. D., oprávněnou úřední osobou, k seznámení se spisem, přičemž tato úřední osoba naléhala na co nejčasnější provedení úkonu, byť sama řádně nesplnila zákonně stanovený postup pro výzvu k dostavení se k úkonu seznámení, který *de lege artis* předvídá písemnou výzvu a nikoli výzvu telefonní. Až dne 9.4.2015 byl právnímu zástupci žalobce doručen dopis – výzva ze dne 3.4.2015 (č.j. PA-643-8/ČJ-2015), aby se vyjádřil ke spisové dokumentaci čítající několik set stran v řádu několika pracovních dnů. Na základě žádosti právního zástupce žalobce byla následně tato lhůta prodloužena dopisem ze dne 13.4.2015 a to na 10 pracovních dnů (viz č.j. PA-643-11/ČJ-2015). Ani tuto lhůtu žalobce s ohledem na množství spisového materiálu nepovažuje za přiměřenou.
5. Žalovaná tak fakticky od zahájení řízení, kdy by měla mít s ohledem na předmět řízení již dostatek důkazů pro samotné řízení, až do 3.4.2015 (tj. téměř 5 měsíců) ničeho nečinila, a následně ve velice krátké lhůtě (5 pracovních dnů) žádala po žalobci vyjádření k neurčitým skutečnostem. Tento postup následně „napravila“ podle ní přiměřenou desetidenní subjektivní lhůtou s odkazem na to, že v předcházejícím řízení v údajně skutkově obdobné věci se účastník řízení byl schopen ke shromážděným podkladům vyjádřit ve lhůtě dvou dnů. Tato nepřipustná analogie je podle žalobce přímým zásahem do jeho práva na spravedlivý proces a je v rozporu s ust. § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V přípisu č.j. PA-643-11/ČJ-2015 přitom žalovaná přiznala, že součásti spisu bylo nejméně 400 stran textu. Vedle toho žalobce

poukázal na to, že prodloužení dané lhůty bylo spojeno s dalším rozšířením spisového materiálu ze strany žalované, a to i přes to, že předcházející výzvou dala najevo, že z její strany je shromažďování podkladů ve věci již skončeno.

6. Žalobce rovněž namítl, že výše uvedená výzva učiněná prostřednictvím výše jmenované oprávněné úřední osoby byla vůči němu neúčinná, neboť oprávněná úřední osoba jednala nad rámec zmocnění jí uděleného rektorem PAČR (viz č.j. PA 04481/14), který tuto oprávněnou úřední osobu zmocnil pouze k tomu, aby žalobci a jím zmocněným osobám umožnil nahlédnout do spisu, a k sepisování protokolů s účastníkem či jeho zástupcem a přijímání písemností. Rozsah zmocnění oprávněné úřední osoby, která učinila daný úkon, tedy předmětnou výzvu nepokrývá. Žalobce však z procesní opatrnosti na tuto výzvu přeci jen reagoval, byť tento postup ze strany příslušných osob považoval za tendenční, šikanozní, podjatý a směřující primárně k tomu, aby byl zkrácen na svých právech.
7. Následně žalobce zaslal dne 24.4.2015 žalované vyjádření, společně s námitkou podjatosti vůči jednotlivým osobám v organizační struktuře PAČR, zahrnující jak osoby zúčastněné na projednání věci v prvním stupni, tak i samotného představeného této instituce, a dále pak celé PAČR, právě s ohledem na existenci pochybností ohledně její nepodjatosti. Žalovaná dne 27.4.2015 (č.j. PA-643-13/ČJ-2015) žalobci sdělila, že námitku podjatosti bere jako podnět (což je podle žalobce již samo o sobě porušením § 14 správního řádu) a zaslala žalobci podepsané prohlášení namítaných podjatých osob, že se necítí být podjatí (což je podle žalobce naprosto nezákonné a neodůvodněné). Na to reagoval právní zástupce žalobce dopisem ze dne 4. 5. 2015 tak, aby PAČR dodržela zákonný postup ve smyslu správního řádu. „Vyřízení“ námitky podjatosti jakožto podnětu považuje žalobce za vadu, která vede k „nepřezkoumatelnosti a protizákonnosti“, resp. „nicotnosti“ napadeného rozhodnutí. Rovněž namítl, že mu žalovaná neumožnila uplatňovat jeho procesní práva, když odmítla jeho návrhy na doplnění dokazování jako obstrukční jednání.
8. Žalobce poté popsal, že ze strany žalované byl na žalobce veden přímý atak prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků, kde se vyjadřoval (mimo jiné i o probíhajícím řízení vedeném na Ministerstvu vnitra) Mgr. H.; žalobce v tomto směru odkázal na tři články v Lidových novinách, další články na webových stránkách PAČR, jakož i na materiál nazvaný „Personální obsazení MV a tzv. komunikační problémy od února 2014“. Veřejná vyjádření představitelů PAČR podle žalobce potvrzují podjatost celé PAČR, včetně rektora, neboť byly cíleně zaměřeny proti žalobci a nepravdivě jej osočují z činnosti, která není žalobci známa a ani nebyla doposud žádným orgánem státní moci meritorně posouzena. Žalobce poukázal rovněž na vyjádření žalované k jeho osobě v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 191/2014 a hodnocení jeho osoby žalovanou v předcházejících rozhodnutích, tj. usnesení č.j. PA-03399/14 ze dne 16. 9. 2014 o zrušení vysokoškolského magisterského diplomu a vysvědčení o státní závěrečné zkoušce žalobce. Podle žalobce je zřejmá zlá víra úředních osob jednajících na popud vedení žalované, které veřejně deklaruje svou nenávist vůči účastníkovi řízení.
9. Žalobce má za to, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebylo jednoznačně uvedeno, proč je vedeno a co je žalobci kladeno za vinu. Až napadeným rozhodnutím bylo žalobci sděleno po osmi letech od ukončení studia, že „*samostatně nevykonával podmínky pro ukončení doktorského studia*“ (je nutné dodat, že toto žalovaná

deklaruje, aniž by vůbec reflektovala na studium žalobce, kde přední autority v oboru kriminalistika /např. i ústavní soudce prof. Jan Musil, jako oponent práce/ deklarují naprosté naplnění podmínek pro udělení titulu Ph.D.). Shora popsané jednání je podle žalobce rovněž nutno považovat za důvod pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení pro podjatost dle § 14 odst. 1 správního řádu.

10. Žalovaná se vznesenou námitkou podjatosti zabývala až v napadeném rozhodnutí, když uvedla, že nelze pro podjatost vyloučit celý správní orgán. Žalovaná přitom aktivně brojí proti tomu, aby v dané věci vůbec mohl vystupovat jakýkoliv nadřízený správní orgán jako orgán odvolací. V této souvislosti žalobce požádal, aby řízení o této žalobě bylo přerušeno do té doby, než bude rozhodnuto v kompetenčním sporu (č.j. Komp 2/2014) o tom, zda vůbec je v této věci oprávněn rozhodovat nadřízený orgán, a to ve smyslu §48 odst. 2 písm. c) s. ř. s., neboť se jedná o otázku prejudiciální povahy, jež má význam pro další vedení zdejšího řízení.
11. Žalobce v další části žaloby nesouhlasil s výkladem žalované, že vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a vysokoškolský diplom má povahu osvědčení dle části čtvrté správního řádu. Má za to, že s ohledem na povahu vysokoškolského studia jakožto správního řízení *sui generis* dle zákona o vysokých školách je nepochybné, že vysokoškolský diplom má povahu dokladu o přiznání práva ve smyslu § 151 správního řádu, neboť je vydáván po završení studia na základě splnění předpokladů obsažených v zákoně o vysokých školách. Doklad o přiznání práva se ve správním řízení může vydávat místo písemného vyhotovení rozhodnutí, pokud správní orgán zcela vyhoví žádosti o přiznání práva, jehož existence se osvědčuje zákonem stanoveným dokladem. Dle správního řádu dnem převzetí dokladu účastníkem nabývá rozhodnutí právní moci a právních účinků, což odpovídá charakteru vysokoškolského diplomu. Jestliže má vysokoškolský diplom povahu dokladu o přiznání práva, nahrazuje písemně vyhotovené správní rozhodnutí o ukončení studia a získání konkrétního akademického titulu, s kterým jsou spojena veřejná subjektivní práva absolventa s užíváním titulu.
12. Osvědčení podle části čtvrté správního řádu se vydává v případech, kdy není třeba konstitutivního rozhodnutí, neboť se osvědčuje právní stav či skutečnost z vnitřních informací nebo informací veřejně známých správnímu orgánu a takovéto deklaratorní osvědčení může vydat v daném případě kterýkoliv věcně příslušný správní orgán (§ 155 odst. 1 s. ř.). Osvědčení nemají konstitutivní povahu, neboť osvědčují skutečnosti nebo stavy existující nezávisle na činnosti správního orgánu a nezasahují do subjektivních veřejných práv účastníků řízení či třetích osob a takovýmito osvědčeními se přímo nezakládají, nemění či neruší práva či povinnosti dotčených osob. Pokud by byl vysokoškolský diplom pouhým osvědčením dle hlavy čtvrté správního řádu, jeho zrušením postupem dle § 156 odst. 2 s. ř. nedojde automaticky k pozbytí vysokoškolského titulu účastníka řízení.
13. Pokud žalovaná odkazuje na důvodovou zprávu k novele zákona o vysokých školách, kde má být uvedeno, že postup dle § 156 odst. 2 s. ř. je ve vztahu k vysokoškolským diplomům možný, tato argumentace nemá podle žalobce zjevnou relevanci, protože důvodová zpráva může být toliko výkladovým vodítkem k platnému a účinnému zákonu, a nelze tak skrze ni legalizovat absenci stávající zákonné úpravy. I pokud by však vysokoškolský diplom

potazmo příloha k diplomu byl osvědčením dle správního řádu, pak ze samotného znění § 156 odst. 2 s. ř. vyplývá, že tento postup lze aplikovat toliko tehdy, pokud by byl vadný samotný diplom či vysvědčení. Z oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 10. 2014 však pouze vyplývá, že žalovaná po předběžném přezkoumání disertační práce účastníka řízení a dokumentace k její obhajobě dospěla k závěru, že lze mít důvodně za to, že účastník splnil svoji studijní povinnost jednáním, které vykazuje znaky hrubého porušení právních předpisů. Žalobce tak mohl jen dovozovat, v čem je dané porušení spatřováno. Pokud by závěrečná zkouška proběhla vadně, jak tvrdí žalovaná, nemůže být automaticky vadné i samotné „osvědčení“ vydané na tomto podkladu, protože žalovaná netvrdila, že by zkušební proces nebyl v pořádku dle zkušebního řádu nebo jinak; členové zkušební komise byli řádně ustaveni. Žalovaná prostě jen tvrdí, že ji dva ze tří členů komise uvedli v omyl. Na základě takového konstatování ale dle žalobce nelze po 8 letech zrušit vysokoškolský diplom.

14. Dále žalobce namítl absenci pravomoci resp. věcné příslušnosti k vedení řízení o zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní závěrečné zkoušce. Podle žalobce zákon o vysokých školách nedává hmotněprávní základ pro vedení řízení, jehož výstupem je napadené rozhodnutí. Pravomoc k řízení o rušení vysokoškolských diplomů nevyplývá ani z vysokoškolského zákona, ani z prováděcích vnitřních předpisů přijatých žalovanou v rámci vlastní působnosti (zde myšlen především Statut Policejní akademie ČR v Praze). Podle žalobce tak může být výsledkem správního řízení vedeného žalovanou toliko nicotný správní akt dle § 77 správního řádu, neboť k jeho vedení nikdy neexistoval hmotněprávní základ.
15. Žalobce dále namítl nesprávně a nedostatečně zjištěný skutkový stav, jež tvoří podklad napadeného rozhodnutí. Ze skutkových zjištění žalované nevyplývá, že by měl být plagiátorem ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“). Tato zjištění spíše odkazují na nesplnění požadavků podle § 47 odst. 4 zákona o vysokých školách. Žalovaná pouze neurčitě a účelově osočuje žalobce, že *„se dopustil podvodného jednání vůči vysoké škole, na základě tohoto získal výhodu“*. Tato zjištění jsou však nedodatečná, nepřesvědčivá a neberou v potaz skutková tvrzení namítaná žalobcem v rámci jeho vyjádření ve věci.
16. Žalovaná má za prokázané, že žalobce se dopustil podvodného jednání, aniž by odkázala na příslušné ustanovení nějakého zákona. Pouze osočuje žalobce, aniž by věcně deklarovala důkazy v rámci řízení (zejména viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Žalobce má za to, že blíže nespecifikované tvrzení ohledně porušení této normy, aniž by zde existovalo předcházející autoritativní rozhodnutí, nemůže založit správním orgánem očekávané účinky. Příslušným k posuzování otázek autorského práva je jen a pouze civilní soud ve smyslu § 2 odst. 7 o. s. ř.
17. Žalobce se následně ohradil proti tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že společně se školitelem práce prof. S., jakož i oponenty napadané práce, tedy jmenovitě prof. M., prof. K., doc. K. úmyslně uvedli žalovanou v omyl (jak lze z argumentace v napadeném rozhodnutí dovozovat), aby tak pomohli žalobci získat diplom. S ohledem na své vědecké aktivity neměl žalobce ani nikdo z komise potřebu uvádět PAČR v omyl.

Protokol a dokumentace a i celkové studium žalobce bylo řádně vedeno a naplnilo všechny znaky vysokoškolského studia v doktorském studijním programu. Nelze pominout fakt, že nejméně část zkušební komise byla z odlišných působišť než PAČR, proto dovozování tohoto komplotu je za hranou jakýchkoliv úvah. Nařčení žalované jsou nepodložená, lživá a urážející. Žalobce řádně studoval doktorský studijní program od roku 2004 do 2007, kdy řádně splnil všechny své studijní a vědecké povinnosti. To lze doložit výkazem jeho studia, ale i možným svědeckými výpověďmi (např. členy katedry kriminalistiky z té doby či přímo školitelem práce prof. S.). Žalobce navštěvoval knihovny, archivy, muzea, a prováděl samostatnou vědeckou činnost; to lze doložit např. svědeckou výpovědí z Muzea Policie ČR (řed. PhDr. M.). Dále lze doložit, že žalobce připravoval všechny články a publikace, kde byl autorem či spoluautorem, což lze opět doložit sdělením např. prof. S., či se lze obrátit na některou redakci (např. redakci Kriminalistického sborníku, kde žalobce následně řešil možné změny článků). Finálně lze doložit např. sdělením spoluautorů publikace „Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem (do roku 1939)“ a „Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem II. (od roku 1939 po současnost)“, že žalobce byl nejen spoluautorem těchto publikací, ale byl tvůrcem a shrnovatelem textů. V případě potřeby provedení tohoto dokazování resp. prokázání výše uvedených skutečností žalobce navrhl výslech všech výše jmenovaných osob s tím, že jejich kontaktní adresy dodá na výzvu soudu.

18. Publikace „Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem (do roku 1939)“ byla zejména zpracována na základě podkladů a textů žalobce, tehdy studenta, pomocné vědecké síly na katedře kriminalistiky, který se již od ukončení svého bakalářského studia zapojil do práce na vývoji kriminalistiky, a díky sepsu publikace a ve stejné době i diplomové práce byl vytvořen autorský kolektiv, jehož členové měli vždy stanovené úkoly. Ohledně uváděného článku (S., J., V., F. Hans Gross – osobnost, dílo a přínos pro rozvoj kriminalistiky. Kriminalistický sborník, 2004, č. 3, s. 54-59) je očividné, že žalovaná si nedokázala ověřit dané skutečnosti, jelikož na základě studentské vědecké odborné činnosti žalobce o Hansi Grossovi byl vydán v březnu 2004 článek o této osobě. Tento článek logicky vznikl dříve, než byla odevzdána diplomová práce, ovšem vyšel až v průběhu měsíce března 2004, a nemohl být tedy uveden v diplomové práci.
19. Žalobce poukázal na to, že autorský zákon je soukromoprávní předpis, kdy jeho porušení mohou namítat pouze další účastníci, tj. další spoluautoři, což se však nestalo, ba naopak, ti přímo svými prohlášeními sdělili, že žalobce byl iniciátor, tvůrce, kompilátor textů k vývoji kriminalistiky (zejména při sepsu publikace „Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem“ a publikace „Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem II.). Žalobce dále osvětlil vznik dalších částí textu doktorské práce.
20. Doktorské studium žalobce započal na základě přijímacího řízení v roce 2004 a splnil si všechny náležitosti, které PAČR požadovala (splnil všechny zápočty a zkoušky a byl i publikačně činný). Jeho školitelem byl prof. J. S., který žalobci napomohl k vydání řady článků a i zastřešujících publikací k problematice vývoje kriminalistiky. K samotnému studiu (tedy ukončení studia Ph.D.) žalobce uvedl, že předložil v rámci státních závěrečných zkoušek tzv. Teze disertační práce, kde uvedl všechny své i spoluautorsky sepsané články a publikace. Před samotnou tzv. „velkou obhajobou“ byla provedena v rámci katedry kriminalistiky PAČR tzv. „malá obhajoba disertační práce“, při které práci

podrobně projednala samotná katedra (přední odborníci na oblast kriminalistiky). Dále při odevzdání samotné disertační práce byl zpracován i autoreferát k disertační práci, který byl zaslán i tehdejšímu zaměstnavateli žalobce, řediteli odboru legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra, kde je přímo v dopise PAČR ze dne 9. 5. 2007 výslovně uvedeno, že „*JUDr. V. odevzdal svou práci v předepsané formě a se všemi náležitostmi*“. Následně proběhla obhajoba disertační práce (jak dokládá protokol o obhajobě disertační práce ze dne 27. 6. 2007, kde všechny oponentské posudky i posudek školitele jsou vysoce kladné a při samotné obhajobě bylo 7 hlasů ze sedmi pro udělení titulu doc. V. Žalobce dále odkázal na posudky k této disertační práci a na potvrzení PAČR předložené v rámci habilitačního řízení v roce 2013 a následně předestřel přehled svých publikačních výstupů.

21. Žalobce se domnívá, že pojem plagiátorství má jeden význam v rovině autorskoprávní a zcela jiný má z hlediska pravidel akademické tvorby. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že v ČR nejsou dosud nikde kodifikována, a posuzování akademických prohrěšků je tak do značné míry subjektivní záležitostí (srov. Pavel Koukal: Plagiátorská panika v české kotlině, In Právní rozhledy 17/2010, s. 628). Právě z tohoto důvodu je nutno posuzovat „plagiátorství v akademickém slova smyslu“ velmi opatrně, zejména proto, že česká akademická obec nemá řadu otázek ohledně citací, parafrází a plagiátorství vyjasněnou.
22. Tvrzení PAČR, že ve srovnání textu disertační práce a uvedené literatury byla zjištěna shoda, nejenže není nikterak doloženo přesvědčivým důkazem (například srovnáním prací za použití antiplagiátorského programu TURNITIN), ale je také zcela nesprávné neboť PAČR v napadeném rozhodnutí tvrdí, že některé části dizertační práce měly být opsány z pramene, který v daném roce, kdy disertační práce vznikla, ještě neexistoval (viz práce dr. D. a jiné). Žalobce byl tvůrcem částí publikace a je autorem textů v diplomové práci a i disertační práci, což nepřísluší PAČR rozporovat. Žalobce je rovněž spoluautorem publikací, článků, ale i autorem dalších článků, jejichž texty využil do své diplomové práce a i disertační práce, a to v návaznosti na svoji studijní činnost při katedře kriminalistiky PAČR, a tudíž se nedopustil žádného ze závažných porušení právních předpisů, kterého se PAČR dovolává.
23. Podle žalobce bylo nutno zabývat se rovněž otázkou, zda v rámci řízení v prvním stupni bylo skutečně nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce nebyl v dobré víře, jak tvrdí žalovaná. Žalobce byl posledních osm let v dobré víře, že absolvoval řádně. Byl nadprůměrným studentem, který se aktivně účastnil vědeckého života již za dob svých předcházejících studií v rámci PAČR. Snaha nyní zrušit jeho titul je očividně motivována zcela jinými zájmy než zájmem veřejným, jehož význam je z hlediska významu zachování vysokoškolského diplomu pro účastníka řízení, jakožto předpokladu pro jeho další akademické tituly, zcela zásadní, navíc jistě nelze odhlédnout od skutečnosti, že veřejný zájem na odebrání diplomu, který sloužil jako předpoklad pro další vzdělávání a výkon stávající funkce žalobce, je nyní po osmi letech zcela minimální vedle intenzity zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.
24. Ve vztahu k otázce přičitatelnosti jednání z hlediska nedostatků v absolvování studijního programu žalobce poukazuje na všeobecně uznávanou doktrínu nepřezkoumatelnosti akademických odborných hodnocení, která je uznávaným právním principem i v České

republice, a opakovaně se promítá v judikatuře jak Nejvyššího správního soudu (č. j. 9 As 1/2009-141), tak Ústavního soudu ČR (sp. zn. I. ÚS 1910/09). Škola pak nemůže napadat skutečnost, zda zkouška byla či nebyla složena řádně, když dle vnitřních předpisů byla komise řádně jmenována a současně rozhodla tak, že student u zkoušky uspěl, neboť procesní předpoklady zajišťující řádný průběh zkoušky byly očividně splněny. K závěru, že jednání členů zkušební komise vůči žalované bylo podvodné, nepředkládá žalovaná žádné důkazy. Je přitom zcela zásadní otázkou, zda je možné, i pokud by jednání členů komise podvodné bylo, toto jednání přičítat k tíži žalobce. Členové zkušební komise jsou zaměstnanci vysoké školy, kteří jsou dle studijního a zkušebního řádu žalované do těchto komisí jmenováni děkanem. Pokud se tedy kdokoli z členů zkušební komise nějakého protiprávního jednání vůči žalované dopustil (což však nebylo v rámci předcházejícího řízení prokázáno), jedná se primárně o jednání, které jde zcela jednoznačně k tíži vysoké školy. Nadto, pokud by mělo předmětné protiprávní jednání (byť členů komise) umožnit žalobci složení státní závěrečné zkoušky a získání diplomu protiprávně, muselo by takové jednání být i ze strany žalobce úmyslné, aby mohlo jeho dobrou víru vyvrátit. Tento úmysl ale nikdo netvrdil a neprokázal.

Vyjádření žalované

25. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že s námitkami žalobce se vypořádala v napadeném rozhodnutí, žalobce však též uplatnil námitky nové. Podstatou provinění žalobce je to, že žalobce svoji stěžejní studijní povinnost zpracovat disertační práci nesplnil samostatně, o čemž věděl. Žalobce jako doktorand totiž nepředložil coby disertační práci svůj vlastní původní text, nýbrž předložil kompilát textů jiných autorů nebo kolektivu autorů. Jde podle žalované o obdobný případ, jako kdyby se např. student dostavil k ústní státní doktorské zkoušce a skládal ji na svůj účet spolu s dalšími osobami včetně samotného předsedy zkušební komise (v tomto případě školitele disertační práce prof. S.). Disertační práce musí být výsledkem práce samotného doktoranda, nikoliv výsledkem badatelského kolektivu nebo opisem prací jiných autorů. V případě žalobce je bohužel součástí jeho disertační práce například i doslovný opis části cizí bakalářské práce (kapitola 3.3 disertační práce, viz s. 7 napadeného rozhodnutí), doslovný opis části encyklopedie (kapitola 2.2) nebo doslovný opis částí cizího autorského díla z roku 1958 (příloha 2,3,5,7). V disertační práci žalobce se s výjimkou úvodu, cíle a závěru nevyskytuje kapitola, kterou by žalobce zpracoval zcela samostatně. Všechny kapitoly (s výjimkou výše uvedených) jsou buď autorským dílem jiných osob, nebo jsou zpracovány s jinými osobami (viz str. 4-8 napadeného rozhodnutí).
26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně prokázala, že žalobce není buď vůbec tvůrcem (autorem) textů použitých v disertační práci, popř. že tyto texty zpracovával s jinými osobami, tedy že je nezpracoval samostatně a že tyto texty nejsou výsledkem pouze jeho vlastní tvůrčí činnosti. Žalobce si této skutečnosti musel být vědom a vědomě o ní uvedl nepravdu ve svém čestném prohlášení k disertační práci (tedy že jde o jeho samostatné dílo). Nyní žalobce žádá, aby mu z tohoto jeho předchozího jednání vzniklo právo. Žalovaná se dále podrobněji vyjádřila k důkazům předestřeným žalobcem stran autorství disertační práce, jakož i k osobám prof. S. a prof. K.

27. K procesním námitkám žalobce žalovaná uvedla, že žalobci byla poskytnuta k vyjádření celková lhůta 10 pracovních dnů ode dne doručení výzvy (14 kalendářních dnů), což nevybočuje z ustálené správní praxe. Žalobce v této lhůtě své právo uplatnil a vyjádření k podkladovému materiálu poskytl. Z toho je zřejmé, že mu k tomu poskytnutá lhůta postačovala. Je třeba též podotknout, že rozsah spisu je v drtivé míře tvořen kopií samotné disertační práce a kopií dvou opisovaných monografií.
28. K námitce podjatosti žalovaná podotkla, že žalobce na výzvu správního orgánu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, vedle samotného vyjádření namítl podjatost celého správního orgánu a dožadoval se, aby PAČR věc předala Ministerstvu vnitra. Žalobce t. č. vykonával na Ministerstvu vnitra vedoucí funkci (ředitel odboru legislativy a vnějších vztahů Generálního ředitelství HZS, dříve ředitel kanceláře náměstkyně ministra vnitra) a byl uváděn rovněž jako člen poradní komise ministra vnitra, která vypracovává ministrovi vnitra návrhy rozhodnutí v odvolacích řízeních. Námitku podjatosti žalobce podal těsně před vydáním rozhodnutí, ačkoliv mu nic nebránilo tak učinit dříve. Správní orgán mu proto sdělil, že námitka je podána opožděně, a že tudíž ztratil procesní právo, aby o této námitce bylo rozhodnuto usnesením. Námitka byla vzata jako jeden z podnětů žalobce, se kterým se žalovaná podrobně vypořádala v rozhodnutí. Žalovaná poznamenala, že žalobce argumentuje celou řadou materiálů, které se netýkají jeho osoby ani řízení o zrušení jeho vysokoškolského diplomu. Celé řízení vůči žalobci bylo vyvoláno jeho vlastním jednáním - způsobem zpracování jeho disertační práce.
29. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaná uvedla, že se rozhodla neprovést důkaz výsledkem navrhovaných osob, neboť k dostatečnému prokázání skutkového stavu postačovaly důkazy listinné. Z nich vyplývá, že autor k obhajobě předložil dílo, o kterém čestně prohlásil, že ho zpracoval samostatně, ačkoliv tomu tak není a ačkoliv o této skutečnosti musel vědět. Jako samostatné, tedy vlastní dílo předložil kompilát textů jiných autorů, popř. textů, které nezpracovával samostatně, nýbrž ve společenství s jinými osobami. Jestliže např. součástí jeho disertační práce jsou články M. D. z 90. let 20. století, tak je toto zjištění dostatečné a není nutné ještě výsledku jmenovaného ke zjištění, že uvedené články jsou opravdu jeho a že je žalobce do své disertační práce opsal. Stejně tak je tomu u autorských textů jiných osob, které žalobce do své disertační práce opsal (např. B. N. z roku 1958). Stejně tak, jestliže je u některých článků uveden jako spoluautor J. S., je toto dostatečným důkazem, že text nezpracoval žalobce samostatně, ale spolu s J. S.
30. K námitce žalobce, že žalovaná označila jeho jednání za podvodné, aniž by odkázala na konkrétní ustanovení nějakého zákona, žalovaná uvedla, že pojmem „podvodné jednání“ je v právu označováno obecně jakékoliv jednání, kterým osoba uvádí v omyl jiného a tímto způsobem získá výhodu, kterou by jinak nezískala. Žalobce svým jednáním tuto dikci naplnil, neboť při předložení disertační práce písemně uvedl nepravdu a na jejím základě získal výhodu (vysokoškolský diplom), kterou by jinak získat nemohl.
31. Žalobce argumentuje svými aktivitami během studia, které však nebyly předmětem hodnocení žalované. Předmětem hodnocení byl způsob zpracování samotné disertační práce. Pokud žalobce argumentuje svojí SVOČ prací „Dějiny daktyloskopie“, u které sám uvádí, že se jedná o kompilát textů, žalovaná k tomu dodává, že jde zejména o kompilát

dřívějších, doslovně opsaných textů B. N., M. D., P. A. a J. S. To je však přesně podstatou provinění žalobce; žalobce nemůže jako své vlastní vědecké dílo předkládat kompilát textů jiných autorů.

32. K námitce že neměla k vedení řízení pravomoc, žalovaná uvedla, že pokud je určitý předpis svým základem procesním předpisem, neznamená to, že by se v něm nemohla vyskytovat hmotněprávní ustanovení, a naopak. Ustanovení § 156 odst. 2 s. ř. je evidentně kompetenční (tedy hmotněprávní) normou, která obecně zakládá pravomoc jakémukoliv správnímu orgánu (tedy i rektorovi vysoké školy), který vydal osvědčení v rozporu se zákonem, jej následně zrušit. Žalovaná nepostupovala ve věci na základě svého vlastního „novátorského“ přístupu, ale přidržela se dosavadního právního názoru ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, který byl následně vtělen i do důvodové zprávy k novele zákona o vysokých školách.
33. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedla, že vysokoškolský diplom není správním rozhodnutím v rozsahu vymezení tohoto pojmu podle § 67 odst. 1 s. ř., a to ani ve zjednodušené formě dokladu podle § 151 s. ř. I podle čl. 1 Úmluvy o uznávání kvalifikací (č. 60/2000 Sb. m. s.) jsou diplom i titul osvědčeními osvědčujícími úspěšné ukončení vysokoškolského programu. Pokud osoba ukončila vysokoškolský program pouze zdánlivě, nemůže se přirozeně takovýrn osvědčením prokazovat. Žalovaná na tomto místě odkázala na další odborné právní názory, které při svých úvahách o povaze vysokoškolského diplomu využila pro závěr, že vysokoškolský diplom je možné zrušit podle § 156 odst. 2 správního řádu.
34. Co se týká tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce, žalovaná uvedla, že s vydáním diplomu není spojeno žádné konkrétní právo s výjimkou práva prokazovat své vysokoškolské vzdělání vydaným diplomem (osvědčením). Dosažení vysokoškolského vzdělání splněním všech podmínek studijního programu není žádným veřejným subjektivním právem, ale jde o vznik určitého objektivního stavu. Pokud žalobce nesplnil všechny podmínky studijního programu, a nemohl ex lege dosáhnout vysokoškolského vzdělání v doktorském studijním programu. Protože své studium neukončil řádně, nemůže a nemá právo toto neexistující vzdělání (objektivní stav) prokazovat vydaným osvědčením. Rovněž nemůže toto neexistující vzdělání prokazovat titulem. Podle názoru zastávaného žalobcem by např. nemohl být zrušen medicínský diplom osobě, která nikdy lékařskou fakultu nestudovala a která by tento diplom prokazatelně získala korupčním jednáním od děkana fakulty.
35. K namítané dobré víře žalobce žalovaná uvedla, že pokud žalobce předložil coby svoji disertační práci namísto vlastního, původního textu, kompilát textů jiných autorů nebo kolektivu autorů s vědomě nepravdivým čestným prohlášením, že jde o jeho samostatné dílo, lze i rozumem průměrného člověka dospět k závěru, že byl od počátku ve zlé víře. V případě, že účastník nebyl v dobré víře, nepoměruje se podle stávající úpravy (§ 94 odst. 4 s. ř.) újma, která by mu byla rozhodnutím způsobena, s újmou veřejnému zájmu. Ve veřejném zájmu však zcela jistě není tolerovat podvodné jednání, prostřednictvím kterého osoba získá výhodu, pro kterou jiní musí podle zákona a studijního programu vynaložit značné úsilí a píli. To je v rozporu s ústavním principem rovnosti občanů v právech a povinnostech.

36. Žalovaná dále konstatovala, že vydáním vysokoškolského diplomu vysoká škola neuděluje účastníkovi řízení souhlas k žádnému soukromoprávnímu úkonu. Možnost získat zaměstnání v určité pozici není žádným předpisem podmíněna získáním titulu, nýbrž získáním vysokoškolského vzdělání. Navíc absolvování doktorského studijního programu není předpokladem výkonu žalobcovy stávající práce, jak nepravdivě uvádí. Pokud jde o tvrzené jmenování docentem, habilitační řízení neabsolvoval žalobce na PAČR, ale na soukromé slovenské Panevropské vysoké škole, přičemž ze struktury jeho habilitační práce je zřejmé, že mu jako základ pro její zpracování posloužila právě jeho diplomová a disertační práce.
37. K doktríně nepřezkoumatelnosti akademických odborných rozhodnutí žalovaná uvedla, že netvrdila a neprokazovala nic jiného, než že žalobce neplnil svoji studijní povinnost samostatně a v rozporu s právními předpisy, a že vědomé nezákonné jednání nemůže mít právní následky, které osoba tímto jednáním sledovala, tedy v tomto případě splnění studijní povinnosti.
38. K tvrzené lhůtě ke zrušení osvědčení žalovaná uvedla, že absence lhůt vyplývá přímo z § 156 odst. 2 s. ř. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně deklarovala, že žalobce a) nesplnil svoji studijní povinnost samostatně (tedy nesplnil podmínku studijního programu), b) vědomě uvedl v instituci v omyl tím, že čestně prohlásil, že svoji disertační práci zpracoval samostatně, tedy dopustil se podvodného jednání, c) porušil autorský zákon tím, že si osoboval autorství jiných osob (např. opsaná část bakalářské práce), popř. jejich díla užíval v nepřiměřeném rozsahu (doslovně opsané celé rozsáhlé texty). Názor žalobce, že vysoká škola není oprávněna předběžně posoudit, zda student „plnil“ svoji povinnost porušením autorského zákona (tedy zda si neosobuje autorství jiných osob), a že by měla čekat, až se autor textu začne s plagiátorem soudit, je dle žalované absurdní.

Replika žalobce

39. K vyjádření žalované podal žalobce repliku, v níž nad rámec již uvedeného doplnil k otázce lhůty k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, že povinnost podle § 36 odst. 3 s. řnelze považovat za splněnou tím, že správní orgán doručí žalobci výzvu k vyjádření se ke spisovému materiálu (který čítá 400 stran textu) ve lhůtě 5 pracovních dnů. Zcela nepřipustným a neodůvodnitelným se pak zdá postup žalované, která po prodloužení dané lhůty z 5 na 10 pracovních dnů navíc doplnila spisový materiál i přesto, že předcházející výzvou dala žalobci najevo, že z její strany je shromažďování podkladů ve věci skončeno.
40. Žalobcův požadavek týkající se povinnosti žalované uvědomit Ministerstvo vnitra o vznesení námítky podjatosti a postoupit mu spis k jejímu náležitému přezkoumání, který žalobce uplatnil ve svém vyjádření k zaslaným podkladům a namítnutí podjatosti ve věci ze dne 22. 4. 2015, vyplývá z § 95 odst. 8 písm. j) zákona o vysokých školách. Uvedený požadavek tak neměl a nemá nic společného se současnými resp. dřívějšími funkcemi žalobce na Ministerstvu vnitra. K tvrzení žalované o opožděnosti námítky podjatosti žalobce odkázal na § 14 odst. 2 s. ř., z něhož jasně plyne, že lhůta k uplatnění námítky podjatosti je zcela subjektivní, neboť pro běh této lhůty je rozhodné, kdy se o skutečnosti zakládající podezření z podjatosti správního orgánu dozvěděl účastník, který tuto námítku v řízení vznesl. Nelze totiž účastníkovi nařídít, kdy se má o takovéto skutečnosti dozvědět.

Pokud je námitka uplatněna bezodkladně poté, co se žalobce o rozhodné skutečnosti dozvěděl, nemohla být uplatněna opožděně. V řízení nebylo prokázáno, že by skutečnosti rozhodné pro vznesení námitky nebyly uplatněny řádně, tj. bez zbytečného odkladu. Materiály, na které žalobce v žalobě odkazoval, mají soudu osvětlit, proč má žalobce zcela oprávněně za to, že žalovaná měla být z rozhodování o zrušení vysokoškolského diplomu žalobce vyloučena z důvodu podjatosti.

41. K otázce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalobce nad rámec již uvedeného doplnil, že za nedovolené užití lze považovat vytvoření díla pouze z citátů chráněných děl, co ovšem není případ předmětné závěrečné práce žalobce. Původem předmětných částí disertační práce je také předcházející vědecká činnost samotného žalobce, vycházející zejména z jeho bakalářské práce a také ze studentské vědecké a odborné činnosti, které se žalobce svými pracemi účastnil v roce 2002 (SVOČ s názvem „*Dějiny daktyloskopie*“ za kterou byl dokonce oceněn i zvláštní cenou náměstka ministra vnitra) a 2004 (SVOČ s názvem „*Hans Gross - osobnost, dílo a přínos pro rozvoj kriminalistiky*“). Z textu a výsledků dosažených v těchto pracích pak žalobce čerpal i při přípravě publikace „*Dějiny československé kriminalistiky slovem i obrazem*“, jakož i článku „*Hans Gross - osobnost, dílo a přínos pro rozvoj kriminalistiky*“, jejichž spoluautorem byl i prof. S. Žalobce tak v rámci svých pozdějších závěrečných prací (nikoli pouze disertační, ale i diplomové práce) čerpal i ze své výše uvedené akademické a odborné činnosti, co však opět není prohrěškem, jak tvrdí žalovaná, a to zejména z důvodu, že všechna tato literatura byla v disertační práci žalobce řádně citována.
42. Ve vztahu namítané k absenci pravomoci k vedení řízení ze strany žalované, jakož i k otázce povahy vysokoškolského diplomu, žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 54/2012-122 a sp. zn. 30 A 33/2011-194.
43. Přípisem ze dne 7. 4. 2016 žalobce informoval soud, že v návaznosti na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Komp 2/2014-106 požádal Ministerstvo vnitra o pokračování odvolacího řízení proti napadenému rozhodnutí. Přípisem ze dne 27. 6. 2016 žalobce informoval soud o tom, že z důvodu, že Ministerstvo vnitra dosud neučinilo jako odvolací orgán žádné kroky, a to z důvodu nesoučinnosti žalované. Upozornil též na novelu zákona o vysokých školách č. 137/2016 Sb., která upravuje možnost řízení na veřejné vysoké škole o vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její součásti nebo obhajoby disertační práce, jakož i na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 170/2015-58 a č. j. 1 As 154/2015-50.

Z obsahu správního a soudního spisu

44. Ze spisu žalované vyplývají následující, pro rozhodnutí soudu relevantní skutečnosti:
45. Dne 5.11.2014 bylo žalobci s odkazem na § 156 odst. 2 správního řádu oznámeno zahájení řízení o zrušení vysokoškolského doktorského diplomu a dodatku k diplomu s tím, že žalovaná po předběžném přezkoumání disertační práce žalobce a dokumentace k její obhajobě dospěla k závěru, „že lze mít důvodně za to, že žalobce splnil svoji studijní povinnost jednáním, které vykazuje znaky hrubého porušení právních předpisů“.

46. Dne 18.11.2014 ustanovil rektor žalované „komisi k posouzení případné shody disertační práce s použitou literaturou“, ve složení doc. Č., doc. Š. a JUDr. M., a pověřil vedoucího personálního oddělení Mgr. D. k provádění některých úkonů správního orgánu ve správním řízení, konkrétně k úkonům souvisejícím s nahlížením do spisu ze strany účastníka řízení a jeho právního zástupce, k sepisování protokolů s těmito osobami a k přijímání písemností souvisejících s tímto správním řízením.
47. Součástí spisu je „Zápis z jednání komise k posouzení případné shody disertační práce s použitou literaturou“ ze dne 3.4.2015, jehož přílohou je tabulka, která porovnává shodu textů disertační práce s pěti prameny (dvě publikace a tři sborníkové příspěvky). V zápisu se uvádí, že porovnání uvedené v této tabulce je výsledkem shody, ke které všichni členové komise došli jednomyslně. Součástí spisu je dále kopie disertační práce žalobce na téma „Vývoj československé kriminalistiky“ z roku 2007, jakož i kopie všech pěti porovnávaných textů.
48. Výzvou ze dne 3.4.2015 byl účastník řízení (žalobce) vyzván, aby se ve lhůtě pěti pracovních dnů vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Tato výzva byla společně s kopií spisu zaslána do datové schránky právního zástupce účastníka řízení dne 9.4.2015. V reakci na tuto výzvu žalobce dne 10.4.2015 požádal o prodloužení této lhůty do 7.5.2015.
49. Poté byl spisový materiál doplněn o Protokol o obhajobě disertační práce ze dne 27.6.2007 s výsledkem hlasování: „7 odevzdaných hlasovacích lístků, 7 hlasování pro (souhlasím s udělením akademického titulu Ph.D.)“, a posudky školitele a oponentů této práce. Spis obsahuje oznámení o rozšíření podkladového materiálu ze dne 13.4.2015, v němž žalovaná vyzvala žalobce k případnému vyjádření ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení této výzvy s tím, že nově stanovená lhůta je zcela přiměřená, když celková lhůta k prostudování spisu i s lhůtou předchozí bude činit nejméně 10 pracovních dnů. Vyjádření k zaslaným podkladům společně s námitkou podjatosti správního orgánu zaslal žalobce žalované dne 23.4.2015.
50. Spisový materiál dále obsahuje dokument ze dne 27.4.2015 označený jako „1) Sdělení k námitce podjatosti, 2) Sdělení o rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí, výzva k vyjádření se k podkladu“. Žalovaná zde k bodu ad 1) uvedla, že námitka podjatosti byla podána opožděně a proto s ní bylo naloženo jako s podnětem, k bodu ad 2) žalovaná vyzvala žalobce ve lhůtě dvou pracovních dnů k případnému vyjádření k novým podkladům pro vydání rozhodnutí, jimiž učinila čestná prohlášení osob, jež se v řízení o zrušení vysokoškolského diplomu žalobce „jakkoli vyskytly“ a vyjádření žalované ze dne 10.12.2014 k žalobě žalobce vedené u Městského soudu v Praze pod č.j. 5 A 191/2014-29. Účastník řízení se ve věci vyjádřil dne 5.5.2015 s tím, že trvá na postupu podle správního řádu.
51. Dne 17.9.2018 soud ještě obdržel podání žalované, kterým jednak navrhla spojení této věci s věcí vedenou pod sp. zn. 5 A 191/2014 (spor o magisterský diplom) ke společnému projednání, a jednak navrhla doplnění důkazního materiálu o a) znalecký posudek ze dne 18.7.2016 k diplomové práci žalobce, b) výsledek dohledové prověrky Městského státního zastupitelství ze dne 30.1.2017 a c) stanovisko ministra vnitra ze dne 15.6.2018.

52. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20.9.2018 žalobce setrval na svém žalobním návrhu a odkázal na obsah svých písemných podání ve věci samé. Nadto zdůraznil, že celý postup žalované proti žalobci je stížen nezákonností, a poukázal též na politický rozměr případu. Žalovaná rovněž setrvala na svých vyjádřeních ve věci, zvláště pak zdůraznila, že podpisem čestného prohlášení na diplomové práci se žalobce dopustil podvodu, přičemž takové jednání nemůže založit právo. Žalovaná též poukázala na svoje podání ve věci, jež bylo soudu doručeno dne 17.9.2018 a k němu přiložené důkazní návrhy. Žalobci bylo umožněno, aby se s tímto podáním a jeho přílohami seznámil, k čemuž následně žalobce uvedl, že nesouhlasí se spojením nyní projednávané věci s věcí vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 191/2014, a že žalovanou předložené důkazy považuje za irelevantní. Žalobce zároveň z procesní opatrnosti setrval na tom, aby byly provedeny všechny jím uplatněné důkazy, jak byly vymezeny v žalobě a dalších podáních adresovaných soudu. Nadto ještě navrhl provedení důkazu usnesením Policie ČR ze dne 4.1.2016, č.j. KRPA-403091-39/TČ-2014-001475-TO, kterým byla odložena trestní věc podezření ze spáchání přečinu poškození cizích práv, jehož se měl dopustit. Soud usnesením zamítl návrh žalované na spojené této věci s věcí vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 191/2014, neboť se jedná o věc skutkově odlišnou, která navíc byla dle rozvrhu práce přidělena k rozhodnutí jinému senátu. Soud dále usnesením zamítl veškeré důkazy navrhované žalobcem i žalovanou s odůvodněním, že jsou pro rozhodnutí soudu ve věci nadbytečné, neboť za tímto účelem je dostačující obsah správního spisu.

Posouzení věci soudem

a) K přípustnosti žaloby

53. Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda je žaloba proti napadenému rozhodnutí přípustná. Sám žalobce totiž přípustnost žaloby zpochybnil, když uvedl, že ji podává pouze z opatrnosti, neboť má za to, že Ministerstvo vnitra mělo v této věci rozhodnout jako odvolací orgán. Tento názor však soud nesdílí.
54. Podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je žaloba nepřipustná také tehdy, *nevyčerpali-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*
55. Městský soud v Praze vyšel z předpokladu, že řízení o zrušení vysokoškolského diplomu podle § 156 odst. 2 správního řádu je výkonem samostatné působnosti nejen veřejné vysoké školy, jak bylo vyloženo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2016, č.j. 10 As 166/2016-56, ale též státní vysoké školy, kterou je žalovaná jako policejní vysoká škola.
56. Podle § 95 odst. 1 zákona o vysokých školách jsou policejní vysoké školy organizační složkou státu financovanou z kapitoly Ministerstva vnitra a vztahují se na ně ustanovení části druhé s výjimkou § 14, § 15, § 17 odst. 1 písm. c), § 18 až § 20 zákona o vysokých školách. Na policejní (státní) vysoké školy se tak vztahují všechna ustanovení týkající se veřejných vysokých škol, s výjimkou těch ustanovení, která se týkají správní rady veřejné vysoké školy, dále vydání vnitřního mzdového předpisu a rovněž financování, majetku a hospodaření. Na státní vysoké školy se nevztahuje ustanovení § 2 odst. 2 zákona o

vysokých školách; tyto školy tedy nejsou samostatnými právníckými osobami. Takové postavení státních vysokých škol nicméně nemá žádné dopady do jejich působnosti vydávat vysokoškolské diplomy osvědčující získání akademického titulu (k tomu viz níže); ostatně kromě vysoké školy nemá nikdo právo akademický titul přiznávat (§ 2 odst. 9 zákona o vysokých školách).

57. Na stanovení podmínek pro získání titulu, jeho přiznání i následný akt vydání diplomu (včetně dodatku k diplomu), který získání titulu osvědčuje, je třeba nahlížet jako na součásti studijního programu (jak vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2016, č.j. 10 As 166/2016-56). Podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o vysokých školách, který je obsažen právě v jeho druhé části, patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy mj. i tvorba a uskutečňování studijních programů.
58. I v případě státních vysokých škol přitom platí, že výkon přenesené působnosti Ministerstva vnitra je vymezen v § 95 odst. 8 zákona o vysokých školách taxativním způsobem (např. rozděluje finanční prostředky ze státního rozpočtu a kontroluje zákonnost a hospodárnost při nakládání s nimi, určuje výši poplatků spojených se studiem atd.). Pokud je na akademický titul, resp. na diplom, který tento titul osvědčuje, nahlíženo jako na součást akreditovaného studijního programu, postup vedoucí k jeho udělení (vydání osvědčení), stejně jako postup vedoucí k případnému odnětí vydaného osvědčení, není správním řízením ve smyslu § 95 odst. 8 písm. j) zákona o vysokých školách, v němž jinak Ministerstvo vnitra plní úkoly nadřízeného správního orgánu [srov. § 87 písm. l) zákona o vysokých školách]. Soud se přitom ztotožňuje s názorem, že „(p)řipuštěním ingerence ministerstva by se posouzení splnění či nesplnění podmínek daného studijního programu (a vydání diplomu) v individuálních případech jednotlivých absolventů, přesouvalo na zcela jiný (externí) orgán, což by znamenalo neoprávněný zásah do samosprávné působnosti vysoké školy“ (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2016, č.j. 10 As 166/2016-56).
59. Lze shrnout, že i státní vysoké školy vykonávají samosprávu, jejíž součástí je též udělení akademických titulů, resp. vydávání osvědčení o jejich udělení, a rovněž rozhodování o odnětí takto vydaných osvědčení. Ministerstvo vnitra, které je ve vztahu k policejním vysokým školám pověřeno výkonem státní správy podle § 95 odst. 8 zákona o vysokých školách, tedy není nadřízeným správním orgánem ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu, který by byl jako nadřízený správní orgán příslušný k rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované o zrušení jeho vysokoškolského diplomu. Podmínkou přípustnosti žaloby v dané věci tedy není rozhodnutí Ministerstva vnitra o odvolání žalobce.
60. K žádosti žalobce o přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto v kompetenčním sporu ve věci vedené pod sp. zn. Komp 2/2014 lze poznamenat, že Nejvyšší správní soud o tomto kompetenčním sporu rozhodl usnesením ze dne 25.2.2016, č.j. Komp 2/2014-106, a to tak, že žalobu PAČR jako žalobkyně proti Ministerstvu vnitra jako žalovanému odmítl, neboť se nejednalo o kompetenční spor. Pravou podstatou tohoto sporu byla otázka již výše řešená, totiž zda je proti usnesení PAČR o zrušení vysokoškolského diplomu přípustné odvolání či nikoli.

61. Městský soud v Praze tedy přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

b) K nicotnosti napadeného rozhodnutí

62. Nejprve bylo nutno se k námitce žalobce zabývat tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí, neboť tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Ostatně tímto typem vady napadeného rozhodnutí je soud povinen se zabývat i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce spatřuje nicotnost napadeného rozhodnutí v absenci právní úpravy regulující řízení o zrušení vysokoškolských diplomů.
63. Nicotnost správního rozhodnutí je vymezena v § 77 odst. 1 s. ř. Vedle rozhodnutí vydaného věcně nepřislusným (prvostupňovým) správním orgánem je nicotným rovněž (zejména) takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, které by mohlo vyvolat příslušné právní následky. Nicotné rozhodnutí trpí vadami, které ve svém důsledku způsobují neexistenci rozhodnutí. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS) je nicotným takový správní akt, „*který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí*“ (obdobně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS).
64. Žalobci je nutno přisvědčit, že v době, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, zákon o vysokých školách neobsahoval výslovné ustanovení o řízení, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o zrušení vysokoškolského diplomu. To však neznamená, že by pro vydání takového rozhodnutí neexistoval zákonný právní podklad. Tím je správní řád jakožto právní předpis subsidiárně využitelný v případech, kdy zvláštní právní úprava (tj. zde zákon o vysokých školách) neobsahuje vlastní regulaci. Odpověď na otázku, zda a jaký postup bylo možné ze strany vysokých škol využít v případě rozhodování o zrušení vysokoškolského diplomu, poskytuje konzistentní judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud vyšel i při posouzení této věci.
65. S odkazem na níže citované judikaturní závěry lze však již na tomto místě učinit dílčí závěr, že napadené rozhodnutí není stíženo vadou nicotnosti, neboť pravomoc k jeho vydání, která se odvíjí od povahy vysokoškolského diplomu coby osvědčení ve smyslu části čtvrté správního řádu (viz níže), byla založena ustanovením § 156 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *osvědčení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované osvědčení vydáno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky osvědčení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*

c) K povaze vysokoškolského diplomu a důvodům rozhodnutí o jeho zrušení

66. Žalobce ve své argumentaci vychází z právního názoru, že vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a vysokoškolský diplom nemá povahu osvědčení dle části čtvrté správního řádu. Tento názor je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, která vysokoškolskému diplomu, stejně jako vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatku k diplomu povahu osvědčení ve smyslu § 154 a násl. správního řádu přiznala.
67. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58, vydáním vysokoškolského diplomu se pouze úředně potvrzuje skutečnost, že ten, jemuž je vysokoškolský diplom vydán, absolvoval konkrétní studijní program, tj. splnil všechny podmínky stanovené studijním a zkušebním řádem a získal příslušný akademický titul (viz § 57 odst. 4 a 7 zákona o vysokých školách). Tím se tento akt liší od správního rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., jehož podstatou je, že zakládá, ruší či mění práva a povinnosti svých adresátů (v podrobnostech viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.6.2016, čj. 1 As 154/2015-50).
68. Názoru žalobce, že vysokoškolský diplom má povahu dokladu o přiznání práva ve smyslu § 151 správního řádu, tedy soud nemohl přisvědčit, neboť absolvování konkrétního studijního programu a s tím spojené získání příslušného akademického titulu není správním rozhodnutím, a proto nemůže být vydání vysokoškolského diplomu dokladem o přiznání práva, vydávaným místo tohoto „rozhodnutí“. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.6.2016, čj. 2 As 170/2015-58, akademický titul získává automaticky ten student akreditovaného studijního programu, který tento program řádně ukončil, tj. dnem, kdy došlo k řádnému ukončení studia jeho absolvováním, tedy dnem, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část (§ 55 odst. 1 zákona o vysokých školách). Vysokoškolský diplom je pak pouze dokladem o získání příslušného akademického titulu, k němuž došlo ke dni úspěšného ukončení studia, tj. zpravidla již o několi dnů či týdnů dříve; institut § 151 správního řádu však představuje fakticky zjednodušené rozhodnutí, které nabývá právní moci a právních účinků dnem převzetí dokladu účastníkem.
69. Předmětem judikurního posouzení již byla rovněž povaha rozhodnutí rektora vysoké školy o zrušení diplomu, resp. osvědčení o jeho vydání, jakož i důsledky jeho vydání. Mezi tyto důsledky je nutno řadit zásah rozhodnutí o zrušení osvědčení do veřejnoprávní sféry absolventa, a to tím, že se mu odnímá právo užívat akademický titul a osvědčovat jeho získání vysokoškolským diplomem. Usnesení vysoké školy o zrušení diplomu podle § 156 odst. 2 s. ř. tedy má povahu „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které je přezkoumatelné ve správním soudnictví (v podrobnostech srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 154/2015-50 a ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58).
70. Pro účely tohoto rozhodnutí lze podrobněji citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2016, čj. 10 As 166/2016-56, v němž jsou shrnuty podstatné judikurní závěry, z nichž soud vycházel při posouzení této věci. Nutno zdůraznit, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13.5.2015, tj. za účinnosti zákona o vysokých školách ve znění účinném do 16.5.2016 (resp. do 31.8.2016).

71. „Nejvyšší správní soud již dříve potvrdil, že vysoká škola může diplom zrušit podle § 156 odst. 2 s. ř., pokud byl vydán v rozporu s právními předpisy. Současně uvedl, že při tomto postupu musí být dodrženy zásady proporcionality a ochrany práv nabytých v dobré víře (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 154/2015-50). Na správní řízení o zrušení diplomu – osvědčení se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení dle části druhé, hlavy deváté s. ř. Toto řízení je zahajováno ex offo, přičemž na zahájení tohoto řízení není právní nárok (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59). V již zahájeném řízení však nelze a priori vyloučit, aby se dotčený subjekt, o jehož právech a povinnostech se v řízení jedná, domáhal stanoveným postupem vydání rozhodnutí ve věci samé (viz bod 31 tohoto rozhodnutí).“
72. Lze přitom rozlišit dvě situace, které mohou při zrušení vysokoškolského diplomu nastat. „Rozhodným hlediskem je důvod, pro nějž má být konstatováno nesplnění zákonných podmínek pro vydání vysokoškolského diplomu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 154/2015-50). [26] V prvním případě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 170/2015 - 58, poukázal na situaci, kdy skutečnosti odůvodňující zrušení vysokoškolského diplomu nejsou prima facie zřejmé, např. bakalářská práce nesplňuje náležitosti požadované zákonem o vysokých školách, resp. studijním a zkušebním řádem. Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud existuje podezření, že odevzdaná a obhájená závěrečná práce je plagiát, pak samotnému zrušení diplomu musí předcházet posouzení otázky případného plagiátorství, která vyžaduje odborné posouzení komise, přičemž: „Za těchto okolností nelze dospět k závěru, že by postup stěžovatelky, spočívající ve vydání vysokoškolského diplomu žalobci, byl v rozporu s právními předpisy, a že by předmětné osvědčení z takového důvodu bylo možno zrušit podle § 156 odst. 2 správního řádu...“. (...)“
73. „Ve druhém případě Nejvyšší správní soud připustil zrušení vysokoškolského diplomu postupem dle § 156 odst. 2 s. ř., pokud byl vydán zjevně v rozporu s právními předpisy. Zdůraznil, že otázka porušení právních předpisů (resp. nesplnění studijních podmínek) musí být prima facie zřejmá, tj. taková, k jejímuž posouzení není potřeba odborného posouzení komise. V řízení dle § 156 odst. 2 s. ř. je tudíž nutné nejprve posoudit, zda byly dodrženy právní předpisy, resp. splněny podmínky studijního programu stanovené zákonem o vysokých školách, studijním a zkušebním řádem. Pouze na základě jednoznačného posouzení této předběžné otázky je možné dospět k závěru, že diplom (osvědčení) byl vydán v rozporu s právními předpisy a proto se ruší. Nejvyšší správní soud uvedl, že tento postup je na místě, např. pokud osoba „vůbec nebyla studentem příslušné vysoké školy, nesplnila (ve smyslu nepodstoupila) studijní povinnosti stanovené studijním programem, státní závěrečná zkouška se buď vůbec nekonala, nebo se konala za situace, kdy se konat neměla (nebyly splněny podmínky stanovené zákonem o vysokých školách, předpisem vysoké školy vydaným podle vysokoškolského zákona nebo studijním programem), jde o zřejmý rozpor s právními předpisy, pro který vysoká škola nesmí vysokoškolský diplom vydat např. student neodevzdal závěrečnou práci, tato práce v systému chybí, přičemž je zřejmé, že vedoucí ani oponent práce nebyli ustanoveni, státní závěrečná zkouška se nikdy nekonala anebo student nevykonal požadované zápočty či zkoušky (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 154/2015-50, bod 39).“
74. Jedná-li se tedy o obsahové nedostatky závěrečné práce, uplatnil se názor (byť vyslovený Nejvyšším správním soudem při úvahách o rozsahu soudního přezkumu hodnocení státní závěrečné zkoušky na vysoké škole), že „(h)odnocení vědomostí uplatněných studentem u

zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná. ... Princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole nespočívá a ani spočívat nemůže v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při výkonu zkoušky a přezkumu tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejícího, nýbrž v přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy.“ (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2009, č.j. 9 As 1/2009-8). Jak potom v návaznosti na uvedené konstatoval Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 9.6.2016, č.j. 2 As 170/2015 – 58, v němž bylo předmětem posouzení rozhodnutí veřejné vysoké školy o zrušení vysokoškolského diplomu z důvodu odevzdání a obhajoby bakalářské práce, která se posléze ukázala být plagiátem: „[j]akkoliv mohlo být v posuzovaném případě toto plagiátorství zjevné prima facie a i bez zvláštních znalostí, na jejichž základě jsou komise pro státní závěrečné zkoušky obsazovány, nelze hodnocení původnosti odborné práce posuzovat jinak než jako otázku odbornou, spadající i ve smyslu výše citované judikatury do výlučné působnosti komise.“

75. Z práve uvedeného vyplývá, že v řízení o zrušení diplomu dle § 156 odst. 2 s. ř. musí rozhodnutí (usnesení) vysoké školy o zrušení diplomu vždy předcházet posouzení, zda je na první pohled bez dalšího zjevné, že osoba, o jejíž diplom se jedná, nesplnila zákonem (popř. studijním a zkušebním řádem) stanovené podmínky pro získání titulu, a tudíž ani podmínky pro následné vydání osvědčení – diplomu. Pokud tomu tak nebylo, resp. pokud je rozhodnutí vysoké školy založeno na tom, že obhájená a odevzdaná závěrečná práce vykazuje znaky plagiátorství, nejedná se o důvod, pro který by bylo za právní úpravy účinné do 31.8.2016 možné přistoupit k vydání rozhodnutí o odnětí osvědčení, neboť byla-li závěrečná práce odevzdána a úspěšně obhájena, byl vysokoškolský diplom (samozřejmě při splnění ostatních podmínek úspěšného ukončení příslušného studijního programu) vydán v souladu s právními předpisy.

d) Aplikace judikturních východisek na posuzovanou věc

76. Nesporné je, že žalobci byl dne 27.6.2007 udělen vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu v doktorském studijním programu bezpečnostně právní studia P6806 ve studijním oboru Policejní management a kriminalistika 6806V011 na PAČR, a udělen titul Ph.D.
77. Pro posouzení věci je stěžejní, že žalovaná přistoupila k vydání napadeného rozhodnutí v době, kdy zákon o vysokých školách neobsahoval zvláštní úpravu postupu vysokých škol při rušení vysokoškolských diplomů. S ohledem na povahu vysokoškolského diplomu coby osvědčení ve smyslu části čtvrté správního řádu tak bylo nutno aplikovat správní řád, konkrétně ust. § 156 odst. 2 správního řádu. Žalovaná tedy obecně měla pravomoc k vydání rozhodnutí o zrušení vysokoškolského diplomu.
78. Absence zvláštní právní úpravy nicméně vedla k tomu, že rozhodnutí o zrušení vysokoškolského diplomu mohlo být založeno toliko na zjištění, že k jeho vydání došlo zjevně v rozporu s právními předpisy, tj. za takových podmínek, které vydání vysokoškolského diplomu ex lege vylučují. Za takový zjevný rozpor s právními předpisy přitom není možné v intencích výše vymezených judikturních mantinelů považovat případné zjištění, že obhájená závěrečná práce, kterou je v této věci práce disertační, vykazuje znaky plagiátorství.

79. Žalovaná založila napadené rozhodnutí výlučně na tom, že obhájená disertační práce žalobce je plagiátem. Jak ovšem bylo shora vyloženo, tento důvod nemohl být v době vydání napadeného rozhodnutí důvodem, na jehož základě by bylo možné osvědčení o vydání vysokoškolského titulu, tj. vysokoškolský diplom žalobce, zrušit.
80. Skutečnost, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí mimo meze aplikované právní úpravy, jak je vyložil ve shora odkazovaných judikátech Nejvyšší správní soud, je stěžejním důvodem, pro který soud žalobě vyhověl. Pro účely tohoto rozhodnutí pak již nebylo podstatné zabývat se (byť rozsáhlou) argumentací účastníků řízení týkající se otázky, zda disertační práce žalobce skutečně je plagiátem či nikoli, neboť řešení této otázky by nemohlo nijak ovlivnit závěr soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
81. Vzhledem k tomu, že soud je povinen při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), nemá na uvedený závěr vliv ani účastníky řízení zmiňovaná novela zákona o vysokých školách č. 137/2016 Sb., která s účinností od 1.9.2016 vložila do zákona o vysokých školách možnost vedení zvláštního řízení o vyslovení neplatnosti státní zkoušky nebo její části (§ 47c a násl. zákona o vysokých školách). V tomto řízení, které lze za stávajícího právního stavu obdobně využít i na státních vysokých školách (§ 47g), je umožněno rektorovi vysoké školy vyslovit neplatnost státní zkoušky nebo její části mj. též v případech, kdy došlo k „*úmyslnému neoprávněnému užití díla jiné osoby hrubě porušujícího právní předpisy upravující ochranu duševního vlastnictví*“ [§ 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách], tj. kdy již může být tímto způsobem tzv. plagiátorství (za něž lze považovat neoprávněné užití cizího díla typicky tím, že dojde ke zkopírování textu jiného autora a jeho vydávání za vlastní, tedy bez řádné citace využitého zdroje) postihováno.
82. V kontextu nyní posuzovaného případu nicméně soud považuje za vhodné upozornit na to, že zahájení řízení o vyslovení neplatnosti rektorem vysoké školy je časově limitováno, a sice pro případ uvedený v § 47c odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách „*nejpozději do 3 let ode dne vykonání nebo zdánlivého vykonání státní zkoušky nebo její poslední součásti nebo obhajoby disertační práce*“ (§ 47c odst. 4 zákona o vysokých školách). Zakotvení této lhůty do zákonné právní úpravy je projevem zásady právní jistoty jakožto jedné ze základních zásad demokratického právního státu. V posuzovaném případě bylo napadené rozhodnutí o zrušení vysokoškolského diplomu žalobce vydáno po uplynutí téměř osmi let od ukončení studia v doktorském studijním programu, což je doba mnohem delší než doba aktuálně zákonem stanovená. Soud je toho názoru, že i v hypotetickém případě, kdy by v době předcházející 1.9.2016 byla připuštěna možnost, aby vysoké školy rušily vysokoškolské diplomy po zjištění, že obhájené závěrečné práce vykazovaly znaky plagiátorství, by takovou možnost právě s ohledem na zásadu právní jistoty a proporcionality rozhodnutí výrazně limitovala značná doba uplynulá mezi vydáním vysokoškolského diplomu a případným rozhodnutím o jeho zrušení.
83. Pokud žalovaná akcentovala skutečnost, že žalobce získal vysokoškolský diplom podvodným jednáním, když při odevzdání disertační práce podepsal čestné prohlášení, že práci vypracoval samostatně, nejedná se o důvod, který by byl oddělitelný od důvodu, pro který žalovaná ke zrušení vysokoškolského diplomu žalobce přistoupila. Jak bylo vyloženo výše, pro rozhodnutí soudu ve věci nebylo podstatné, zda žalobcova disertační

práce je plagiátem, resp. zda zde byl dán úmysl žalobce k neoprávněnému užití děl jiných osob, nýbrž skutečnost, že odevzdání plagiátu, byť se mohlo jednat o úmyslné podvodné jednání, nemohlo být v době, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, důvodem ke zrušení vysokoškolského diplomu podle § 156 odst. 2 správního řádu.

e) K namítaným procesním vadám

84. Ve vztahu k namítaným vadám řízení, které podle žalobce předcházely vydání napadeného rozhodnutí (porušení § 14, § 39, § 52 správního řádu), je nutno konstatovat, že s ohledem na výše učiněný závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí by případná (ne)důvodnost těchto námitek již nemohla výsledek řízení o žalobě nijak ovlivnit.

Závěr a náklady řízení

85. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.) a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V něm se další postup žalované bude řídit správním řádem, konkrétně ustanovením § 156 odst. 2 ve spojení s § 97 odst. 1 správního řádu, podle kterých je nutno řízení zastavit, jestliže k vydání vysokoškolského diplomu žalobce nedošlo v rozporu s právními předpisy. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
86. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem (tvořených zaplaceným soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč, dále doloženými náklady za zastoupení advokátem za celkem 9 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, porada s klientem dne 4.1.2016 přesahující dvě hodiny, replika, porada s klientem dne 25.7.2016, podání ze dne 27.7.2016, porada s klientem dne 19.9.2018, účast na jednání), devíti režijními paušály po 300 Kč, celkem tedy 34 600 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a konečně částkou 6 426 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše přiznaných nákladů tak činí 41 026 Kč. Soud pro úplnost dodává, že do důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem nespádají náklady vynaložené žalobcem na právní zastoupení v řízení před správním orgánem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. 9. 2018

Mgr. Martin Kříž
předseda senátu